Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Asan/3/2017
Identifikačné číslo spisu:	8015201174
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8015201174.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): N. X. - I.B. +, L., právne zastúpeného: JUDr. Dušan Remeta, advokát, Masarykova 2, Prešov, proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prešov, Okresný dopravný inšpektorát, Vajanského 32, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ORPZ-PO-ODI-091-019/2015 zo dňa 22.09.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/47/2015-63 zo dňa 27.09.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/47/2015-63 zo dňa 27. septembra 2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.
Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. ORPZ-PO-ODI-091-019/2015 zo dňa 22.09.2015, ktorým žalovaný v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 písm. j/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zastavil konanie vo veci dočasného vyradenia vozidla zn. Škoda TAZ 1500, EČ: L. (ďalej len „vozidlo“), nakoľko žalobca na výzvu žalovaného v určenej lehote nezaplatil správny poplatok a zároveň bol o možnosti zastavenia konania poučený. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že základnou otázkou, ktorú bol povinný správny súd vyriešiť, je, či žalovaný bol oprávnený zastaviť konanie vo veci žiadosti žalobcu o dočasné vyradenie vozidla z cestnej premávky pre nezaplatenie vyrubeného správneho poplatku.

3. Námietku žalobcu o svojvoľnom posúdení jeho žiadosti zo dňa 04.07.2014 súd považoval za nedôvodnú, pretože zo zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov a to § 19 ods. 2 vyplýva, že podanie sa posudzuje podľa obsahu. Krajský súd uviedol, že aj keď žalobca označil svoju žiadosť ako o dočasné vyradenie vozidla z cestnej premávky, zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že reálne ide o predĺženie lehoty na vyradenie vozidla z cestnej premávky. Uvedenie už raz vyradeného vozidla do cestnej premávky žalobca nepreukázal a túto skutočnosť ani netvrdil, tvrdil, že to je jeho právo, nie však jeho povinnosť. Dodal, že uvedený postup má však vplyv na výšku správneho poplatku tak, ako správne argumentoval žalovaný.

4. Na základe zisteného skutkového stavu bol správny súd bez akýchkoľvek pochybností, že žalovaný správne počítal lehotu a správne vypočítal aj výšku správneho poplatku podľa položky 73a písm. a/ bod 3 počítajúc lehotu odo dňa prvého vyradenia predmetného vozidla z cestnej premávky, pretože žalobca o zaradenie tohto vozidla do cestnej premávky nepožiadal. Súčasne mal za zrejmé, že správne postupoval žalovaný, ak v konaní aplikoval aj ustanovenie § 30 ods. 1 písm. j/ Správneho poriadku, podľa ktorého správny orgán konanie zastaví, ak tak ustanoví osobitný zákon.

5. Konštatoval, že ak žalobca na výzvy správneho orgánu nezaplatil správny poplatok, ktorý bol povinný zaplatiť už spolu s podaním žiadosti, bol na zaplatenie správneho poplatku vyzvaný, čo je preukázateľné obsahom spisu, a tento nezaplatil, správny orgán nemohol vo veci meritórne rozhodnúť aplikáciou ustanovenia § 119a zákona o cestnej premávke, pretože mu v tom bránila prekážka a to nezaplatenie správneho poplatku. Ak žalobca v žalobe ďalej namietal, že v predmetnej veci bolo prerušené konanie, pretože žalovaný zisťoval právny názor nadriadeného orgánu na výšku správneho poplatku, toto prerušenie konania nemá podľa krajského súdu žiaden vplyv na zásah do subjektívnych práv žalobcu. Opak je pravdou, pretože správny orgán vo veci tak postupoval za účelom správneho a zákonného rozhodnutia vo veci.

6. Za nedôvodnú vyhodnotil správny súd prvej inštancie aj námietku žalobcu, že nebol oboznámený s podkladmi rozhodnutia, pretože mal za zrejmé, že nejde o žiaden komplikovaný prípad skutkovo náročný, ide o jednoduchú vec a žalobca v žalobe nenamietal, žeby mu správny orgán bránil, aby nahliadol do jeho administratívneho spisu.

7. Po preskúmaní postupu a rozhodnutia žalovaného krajský súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

II.
Konanie na kasačnom súde
A/
8. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, príp. aby rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a prisúdil žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca s výrokmi napadnutého rozhodnutia vyjadril nesúhlas, nakoľko krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Úvodom kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že vo svojej žalobe riadne označil ako žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, napriek tomu krajský súd v napadnutom rozsudku označil za žalovaného Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Okresný dopravný inšpektorát. Sťažovateľ v tejto súvislosti z opatrnosti poukázal na to, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove nemá podľa jeho informácií procesnú subjektivitu podľa § 35 ods. 1 zák. č. 162/2015 Z. z. Rovnako mala byť od 01.01.2013 zrušená aj právna subjektivita krajských riaditeľstiev Policajného zboru a ich pôsobnosť mala prejsť práve na MV SR. Z opatrnosti namietal sťažovateľ aj nedostatok konania v mene žalovaného na pojednávaní prítomným zamestnancom ORPZ, ODI v Prešove (§ 440 ods. 1 písm. b) S.s.p.).

10. Odhliadnuc od uvedeného mal žalobca za to, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci, nakoľko na zistený skutkový stav veci nebolo použité správne ustanovenie právneho predpisu.

11. Poznamenal, že sťažovateľ podaním zo dňa 04.07.2014 požiadal o dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel v súlade s ustanovením § 119a/ zák. č. 8/2009 Z. z. Za takéto dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel však bol sťažovateľovi vyrubený správny poplatok v nesprávnej výške, nakoľko nesúhlasil s názorom o tom, že ak vlastník, resp. držiteľ dočasne vyradeného osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel výslovne nepožiada o jeho opätovné zaradenie do evidencie vozidiel, má sa za to, že vozidlo je naďalej dočasne vyradené z evidencie vozidiel. Takýto právny názor a jemu zodpovedajúci postup žalovaného podľa sťažovateľa nevyplýva z ustanovenia žiadneho právneho predpisu, ale len zo zaužívanej praxe žalovaného a metodologického usmernenia zo strany Prezídia PZ v Bratislave, v dôsledku čoho došlo vydaním napadnutého rozsudku zo strany krajského súdu k potvrdeniu nesprávneho a nezákonného postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy, a tým de facto k prehĺbeniu už vzniknutej nezákonnosti.

12. Dodal, že ustanovenie žiadneho zákona ani iného právneho predpisu však neoprávňuje žalovaného vyhodnotiť žiadosť žalobcu o dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel ako žiadosť o predĺženie lehoty na dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel podľa obsahu, ak žalobca o žiadne predĺženie dočasného vyradenia motorového vozidla z evidencie vozidiel vôbec nežiadal, ale naopak vyslovene požiadal o dočasné vyradenie podľa ust. § 119a/ ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., a to zrejme iba preto, že žalobca v minulosti dňa 07.06.2013 už požiadal žalovaného o dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel na obdobie 1 roka, tzn. do dňa 06.06.2014.

13. Poznamenal, že je pravdou, že zákon č. 8/2009 Z. z. síce neupravuje právne následky nepodania žiadosti zo strany vlastníka, resp. držiteľa osobného motorového vozidla podľa § 119/) ods. 8 zák. č. 8/2009 Z. z., avšak v dôsledku toho mal za to, že nemožno arbitrárne posúdiť neskoršiu žiadosť vlastníka, resp. držiteľa osobného motorového vozidla o dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel ako žiadosť o predĺženie lehoty na dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel, a to s odôvodnením nemajúcim zákonný podklad spočívajúcim v tvrdení, že vozidlo muselo byť hoci na jeden deň znovu zaradené do evidencie a boli mu vydané tabuľky s EČV. Takýto postup a rozhodnutie žalovaného podľa sťažovateľa v právnom štáte nemôže obstáť a je potrebné ho zrušiť a vec vrátiť príslušnému orgánu verejnej správny na ďalšie konanie a rozhodnutie.

14. V ďalšom zdôraznil, že správny orgán a aj krajský súd boli povinný vychádzať z právnej úpravy účinnej v čase podania žiadosti sťažovateľa zo dňa 04.07.2014. V zmysle tohto znenia príslušných ustanovení právnych predpisov, najmä pokiaľ ide o ust. § 119a/ a nasl. zák. č. 8/2009 Z. z., bol žalovaný oprávnený iba k tomu, aby prijal v poradí druhú žiadosť žalobcu zo dňa 04.07.2014 o dočasné vyradenie osobného motorového vozidla z evidencie vozidiel, vyrubil za ňu správny poplatok v správnej výške podľa položky 73a/ písm. a/ 1. bod zák. č. 145/1995 Z. z. vo výške 5 Eur a po úhrade tohto poplatku vydal rozhodnutie, ktorým žiadosti žalobcu vyhovie a dočasne vyradení osobné motorové vozidlo žalobcu z evidencie vozidiel na žalobcom požadované obdobie 1 roka. Iný ako opísaný postup v tom čase účinné znenie ustanovenia § 119a/ a nasl. zák. č. 8/2009 Z. z. podľa názoru sťažovateľa nepripúšťalo. Takýmto postupom, ktorý vydaním napadnutého rozsudku schválil aj krajský súd, dochádza k zjavnému porušeniu práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, najmä pokiaľ ide o právo vlastniť majetok a právo na riadne, zákonné a hospodárne fungovanie verejnej správy.

15. Sťažovateľ ešte dodal, že k vydaniu napadnutého rozsudku došlo zo strany krajského súdu po zjavne prísne formalistickom právnom posúdení veci, čo rezultuje do nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozsudku. Krajský súd sa nedostatočne zaoberal tiež samotnou výškou správneho poplatku a výzvou správneho orgánu. Ak vo výzve doručovanej sťažovateľovi nebola určená správna výška správneho poplatku, je takáto výzva neúčinná a nemôže byť podkladom pre zastavenie konania pre nezaplatenie poplatku. V tejto súvislosti bolo nevyhnutné, aby krajský súd pri svojom rozhodovaní „previazal“ procesnú aj hmotnoprávnu stránku, nakoľko tieto tvoria jednotu a nemožno o právach sťažovateľa v

správnom súdnictve rozhodnúť separátne, len podľa procesného predpisu. Bez zohľadnenia tejto jednoty procesnoprávnej a hmotnoprávnej roviny, ide iba o formálne posudzovanie splnenia podmienok podľa zákona č. 145/1995 Z. z. a bez posúdenia dôvodnosti podľa zákona č. 8/2009 Z. z., čo je neprípustné.

16. Dodal, že pokiaľ výzva orgánu verejnej správny neobsahuje konkrétne a správne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého bol správny poplatok vyrubený, nie je možné podľa tejto výzvy postupovať a správny poplatok zaplatiť, nakoľko je výzva nezákonná a neúčinná. Uplynutie lehoty na zaplatenie správneho poplatku určeného takouto výzvou potom nemôže byť podkladom pre následné zastavenie správneho konania z tohto dôvodu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

17. V doplnení kasačnej sťažnosti zo dňa 22.11.2016 sťažovateľ, okrem iného, uviedol sťažnostné body kasačnej sťažnosti:
- v zmysle §440 odsek 1 písmeno b/ S.s.p. kasačná sťažnosť je prípustná voči tomu, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, hoci nemal procesnú subjektivitu;
- v zmysle §440 odsek 1 písmeno c/ S.s.p. kasačná sťažnosť je prípustná, ak účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník;
- v súlade s §445 ods. 1. písmeno c/ S.s.p. odôvodnil kasačnú sťažnosť vadou podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., teda, že súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci;
- v súlade s §445 ods. 1. písmeno c/ S.s.p. odôvodnil kasačnú sťažnosť vadou podľa § 440 ods. 1 písmeno f/ teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to právo na odôvodnenie rozhodnutia na základe kvalitatívnych požiadaviek vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na spravodlivý a riadny súdny proces.

18. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo vec vráti orgánu verejnej správy na ďalšie konanie a rozhodnutie.

B/
19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 23.12.2016, v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s výrokom rozsudku krajského súdu a s jeho odôvodnením. K danej prejednávanej veci žalovaný podal na pojednávaní prostredníctvom riaditeľa žalovaného vyjadrenie, ku ktorému nie sú a nevyplynuli žiadne nové skutočnosti.

III.
Právny názor NS SR

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, preto rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 462 ods. 1 S.s.p.). Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. apríla 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

21. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o zastavení konania vo veci dočasného vyradenie vozidla pre nezaplatenie správneho poplatku, a preto primárne v medziach kasačnej

sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 119a ods. 8 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej len „zákon o cestnej premávke"), vlastník vozidla alebo držiteľ vozidla dočasne vyradeného z evidencie, je povinný najneskôr do 30 dní od uplynutia lehoty dočasného vyradenia písomne požiadať orgán Policajného zboru o
a) opätovné zaradenie vozidla do evidencie,
b) predĺženie dočasného vyradenia vozidla z evidencie,
c) vyradenie vozidla z evidencie,
d) prevod držby vozidla na inú osobu,
e) zmenu vlastníckeho práva k vozidlu alebo
f) zápis vlastníka vozidla alebo držiteľa vozidla.

Podľa § 119a ods. 8 zákona o cestnej premávke v znení účinnom ku dňu 04.07.2014, vlastník vozidla alebo držiteľ vozidla, ktoré je dočasne vyradené z evidencie vozidiel, môže požiadať orgán Policajného zboru o predĺženie doby dočasného vyradenia vozidla z evidencie vozidiel, pričom sa primerane postupuje podľa odsekov 1 až 4.

Podľa položky 73a Sadzobníka správnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch (ďalej len „zákon o správnych poplatkoch"), podanie žiadosti o
a) dočasné vyradenie vozidla z evidencie vozidiel a predĺženie dočasného vyradenia vozidla z evidencie vozidiel v lehote
1. do jedného roka 5 eur,
2. od jedného roka do dvoch rokov 20 eur,
3. od dvoch rokov do štyroch rokov 35 eur,
4. od štyroch rokov do šiestich rokov 70 eur,
5. od šiestich rokov do 10 rokov 170 eur,
6. nad 10 rokov 350 eur,
b) opätovné zaradenie vozidla do evidencie vozidiel pred ukončením lehoty dočasného vyradenia vozidla z evidencie vozidiel 5 eur.
Poznámky:
1. Poplatok podľa tejto položky zahŕňa aj vydanie dokladov pri dočasnom vyradení vozidla z evidencie vozidiel a pri opätovnom zaradení vozidla do evidencie.
2. Pri predĺžení dočasného vyradenia vozidla z evidencie vozidiel sa správny poplatok vyberie podľa písmena a), pričom za začiatok lehoty sa počíta dátum predchádzajúceho vyradenia vozidla z evidencie vozidiel.

Podľa § 19 ods. 2 Správneho poriadku, podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa navrhuje. Podanie v elektronickej podobe podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci musí obsahovať identifikátor osoby účastníka konania podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť jeho ďalšie náležitosti.

22. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že sťažovateľ listom zo dňa 04.07.2014 požiadal žalovaného o dočasné vyradenie vozidla v súlade s § 119a ods. 1 zákona o cestnej premávke od 03.07.2014 do 02.07.2015. Z priloženého rozhodnutia Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Prešove č. 05/2013/03613-002 zo dňa 07.06.2013 kasačný súd zistil, že predmetné vozidlo bolo dočasne vyradené z premávky na pozemných komunikáciách so začiatkom dočasného vyradenia dňa 07.06.2013 a dátumom skončenia dočasného vyradenia dňa 06.06.2014.

23. Žalovaný listom č. ORPZ-PO-ODI-277-001/2014 zo dňa 01.08.2014 oznámil sťažovateľovi, že vo

veci vyradenia vozidla čaká na stanovisko krajského dopravného inšpektorátu, nakoľko sú dané nejasnosti ohľadom počítania lehoty začiatku vyradenia z cestnej premávky a od toho sa odvíjajúcej výšky správneho poplatku. Listom č. ORPZ-PO-ODI-277-002/2014 zo dňa 22.09.2014 oznámil žalovaný sťažovateľovi, že zo stanoviska Prezídia Policajného zboru a krajského dopravného inšpektorátu vyplýva, že ak bolo vozidlo dočasné vyradené od 07.06.2013 do 06.06.2014, pričom držiteľ vozidla nepožiadal o opätovné zaradenie vozidla do evidencie a vrátenie dokladov a tabuliek s evidenčným číslom v zmysle 119a ods. 6 zákona o cestnej premávke, vozidlo nemožno používať v cestnej premávke a je stále považované za dočasne vyradené, nakoľko nemá vydané doklady a ani tabuľky s evidenčným číslom. Z toho dôvodu sa za začiatok lehoty počíta dátum začiatku predchádzajúceho vyradenia vozidla z evidencie, t. j. 07.06.2013. Na základe uvedeného žalovaný upovedomil sťažovateľa o tom, že na to, aby sa jednalo o ďalšie dočasné vyradenie vozidla z evidencie, je potrebné opätovne zaradiť vozidlo do evidencie, o čo môže držiteľ požiadať a následne môže požiadať o ďalšie dočasné vyradenie. V tom prípade nebude doba dočasného vyradenia zrátavaná a nebude sa jednať o predĺženie doby dočasného vyradenia vozidla z evidencie v zmysle § 119a ods. 8 zákona o cestnej premávke.

24. V zmysle uvedeného zaslal žalovaný sťažovateľovi výzvu zo dňa 18.12.2014 o predloženie dokladu o zaplatení správneho poplatku v sume 35 eur v lehote 15 dní od doručenia výzvy s tým, že sťažovateľa súčasne poučil, že následkom nezaplatenia bude, že žalovaný orgán verejnej správy požadovaný úkon nevykoná a konanie zastaví. Výšku poplatku vyvodil žalovaný zo zákona o správnych poplatkoch, kde podľa položky 73a evidenčný úkon dočasné vyradenie vozidla podlieha správnemu poplatku v sume 35 eur, keďže za začiatok lehoty sa počíta dátum predchádzajúceho vyradenia vozidla z premávky na pozemných komunikáciách, t. j. 07.06.2013. Obdobná výzva na zaplatenie správneho poplatku za dočasné vyradenie vozidla bola sťažovateľovi doručená dňa 15.05.2015.

25. Žalovaný rozhodnutím č. ORPZ-PO-ODI-091-019/2015 zo dňa 22.09.2015 podľa § 30 ods. 1 písm. j/ Správneho poriadku rozhodol o zastavení konania vo veci dočasného vyradenia vozidla, nakoľko sťažovateľ na výzvu žalovaného nezaplatil v určenej lehote správny poplatok a zároveň bol o možnosti zatavenia konania poučený. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na to, aby sa v predmetnom prípade jednalo o ďalšie dočasné vyradenie vozidla z evidencie, je potrebné opätovne zaradiť vozidlo do evidencie, o čo môže držiteľ požiadať a následne môže požiadať o ďalšie dočasné vyradenie. V takomto prípade sa nebude doba dočasného vyradenia zrátavať a nebude sa jednať o predĺženie doby dočasného vyradenia vozidla z evidencie v zmysle § 119a ods. 8 zákona o cestnej premávke. Dodal, že vzhľadom k tomu, že sťažovateľ neuhradil príslušný správny poplatok za požadovaný úkon, bolo potrebné vo veci konať a rozhodnúť podľa zákona a Správny poriadok nedáva inú možnosť, iba konanie zastaviť.

26. Krajský súd rozhodujúc o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol dôvodiac, že zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že hoci sťažovateľ označil svoju žiadosť ako dočasné vyradenie vozidla z cestnej premávky, reálne ide o predĺženie lehoty na vyradenie vozidla z cestnej premávky. Konštatoval, že uvedenie už raz vyradeného vozidla do cestnej premávky sťažovateľ nepreukázal a túto skutočnosť ani netvrdil. Nemal pochybnosti o tom, že žalovaný správne počítal lehotu a správne vypočítal aj výšku správneho poplatku podľa položky 73a písm. a/ bod 3 počítajúc lehotu odo dňa prvého vyradenia predmetného vozidla z cestnej premávky, pretože sťažovateľ o zaradenie tohto vozidla do cestnej premávky nepožiadal. Ak teda sťažovateľ na výzvy žalovaného nezaplatil správny poplatok, ktorý bol povinný zaplatiť už spolu s podaním žiadosti, bol na zaplatenie správneho poplatku vyzvaný, a ak tento nezaplatil, správny orgán nemohol vo veci meritórne rozhodnúť aplikáciou ustanovenia § 119a zákona o cestnej premávke, pretože mu v tom bránila prekážka, a to nezaplatenie správneho poplatku.

27. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu namietal procesnú subjektivitu žalovaného s tým, že zároveň namietal zastupovanie žalovaného jeho zamestnancom na pojednávaní. V ďalšom namietal nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko na zistený skutkový stav veci nebolo použité správne ustanovenie právneho predpisu. Tiež vytýkal nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. V doplnení kasačnej sťažnosti dodal, že mu krajský súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva (právo na odôvodnenie rozhodnutia na základe kvalitatívnych požiadaviek vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na spravodlivý a riadny súdny proces) v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Kasačný súd v prvom rade vyhodnotil za nedôvodnú námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedostatku procesnej subjektivity žalovaného, nakoľko krajský súd správne označil a konal so žalovaným, ktorým je v zmysle ustanovenia § 180 ods. 1 S.s.p. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prešov.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v ďalšom konštatuje, že súhlasí s odôvodnením rozsudku krajského súdu v tej časti, v ktorej uvádza, že kľúčovou otázkou prejednávanej veci bolo ustáliť, či bol žalovaný orgán verejnej správy oprávnený zastaviť konanie vo veci žiadosti sťažovateľa o dočasné vyradenie vozidla z cestnej premávky pre nezaplatenie vyrubeného správneho poplatku.

30. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o arbitrárnosti posúdenia jeho žiadosti o dočasné vyradenie vozidla z evidencie vozidiel ako žiadosti o predĺženie lehoty na dočasné vyradenie vozidla z evidencie vozidiel podľa názoru kasačného súdu správne konštatoval krajský súd, že v zmysle ustanovenia § 19 ods. 2 Správneho poriadku sa pri posudzovaní podania vychádza z jeho materiálneho chápania. Podanie sa neposudzuje podľa jeho formálneho označenia, ale podľa jeho obsahu (ak napríklad niekto označil svoje podanie ako sťažnosť, ale v skutočnosti ide o odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu, správny orgán nebude v tomto prípade postupovať podľa predpisov o prešetrovaní sťažnosti, ale podľa ustanovení správneho poriadku upravujúcich odvolacie konanie). Z uvedeného vyplýva, že orgán verejnej správy má zákonnú možnosť vyhodnotiť podanie účastníka konania v duchu jeho obsahu, nie podľa jeho názvu.

31. Kasačný súd však v prejednávanom prípade dospel k záveru, že krajský súd pochybil, ak sa stotožnil s názorom žalovaného, že žiadosť sťažovateľa zo dňa 04.07.2014 o dočasné vyradenie vozidla z evidencie vozidiel je potrebné chápať ako žiadosť o predĺženie lehoty na vyradenie vozidla z cestnej premávky. K uvedenému kasačný súd dodáva, že krajský súd pri formulovaní právneho záveru vychádzal zo skutočností, ktoré medzi účastníkmi konania neboli sporné, a teda, že sťažovateľ nepožiadal žalovaného o opätovné zaradenie vozidla do evidencie vozidiel postupom podľa § 119a zákona o cestnej premávke. Krajský súd mal zo zisteného skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností za zrejmé, že v sťažovateľovom prípade sa reálne jedná o predĺženie doby dočasného vyradenia vozidla z evidencie vozidiel, preto vyhodnotil, že žalovaný správne počítal lehotu a správne vypočítal výšku správneho poplatku, a to odo dňa prvého vyradenia vozidla z cestnej premávky, pretože sťažovateľ o zaradenie vozidla do cestnej premávky nepožiadal, čo sa odrazilo na výške správneho poplatku.

32. Názor kasačného súdu sa však líši od názoru krajského súdu uvedeného vyššie. Vychádzajúc zo zákona o cestnej premávke účinného v čase podania žiadosti sťažovateľa o dočasné vyradenie vozidla z evidencie vozidiel (dňa 04.07.2014) nemohol kasačný súd inak ako konštatovať, že z ustanovenia § 119a zákona o cestnej premávke nevyplývala povinnosť sťažovateľa potom čo uplynula doba dočasného vyradenia vozidla z cestnej premávky, avšak skôr, ako bolo vozidlo opätovne dočasne vyradené z evidencie vozidiel, požiadať o jeho znovu zaradenie do evidencie. Rovnako zo znenia zákona nevyplývala skutočnosť, že po uplynutí doby dočasného vyradenia vozidla z cestnej premávky sa toto stále považuje za dočasne vyradené až do podania žiadosti o opätovné zaradenie predmetného vozidla do evidencie vozidiel.

33. V súvislosti s uvedeným dáva kasačný súd do pozornosti, že nedostatky právnej úpravy (kedy zákon o cestnej premávke neupravoval právne následky nepodania žiadosti o zaradenie vozidla do evidencie po uplynutí doby dočasného vyradenia vozidla) odstránil zákonodarca novelou zákona o cestnej premávke - zákonom č. 430/2015 Z. z. Súčasné znenie zákona o cestnej premávke v ustanovení § 119a ods. 8 tak ukladá vlastníkovi vozidla resp. držiteľovi vozidla dočasne vyradeného z evidencie povinnosť najneskôr do 30 dní od uplynutia lehoty dočasného vyradenia písomne požiadať orgán Policajného zboru o opätovné zaradenie vozidla do evidencie; predĺženie dočasného vyradenia vozidla z evidencie; vyradenie

vozidla z evidencie; prevod držby vozidla na inú osobu; zmenu vlastníckeho práva k vozidlu alebo zápis vlastníka vozidla alebo držiteľa vozidla.

34. Výklad zákona o cestnej premávke aplikovaný žalovaným v súvislosti s vybavovaním žiadosti sťažovateľa o dočasne vyradenie vozidla zo dňa 04.07.2014, ktoré bolo dočasne vyradené z evidencie vozidiel do dňa 06.06.2014, viedlo k vyrubeniu správneho poplatku za požadovaný úkon vo výške 35 eur podľa položky 73a písm. a/ bod 3 sadzobníka správnych poplatkov. Vzhľadom na to, že sťažovateľ bol vyzvaný na zaplatenie správneho poplatku, bol poučený o možnosti zastavenia konania, avšak nedošlo k zaplatenie správneho poplatku, žalovaný správne konanie zastavil.

35. Vo svetle vyššie uvedeného názoru kasačného súdu o nesprávnosti postupu krajského súdu, ktorý vyhodnotil postup žalovaného pri posudzovaní žiadosti sťažovateľa za súladný zo zákonom, dospel kasačný súd k záveru, že rovnako pri určovaní výšky správneho poplatku došlo k nesprávnemu ustáleniu, že výška správneho poplatku bola stanovená v zákonnej sume. Sám krajský súd v odôvodnení napadnuté rozhodnutia uviedol, že určenie predmetu poplatku má vplyv na výšku správneho poplatku. Preto ak žalovaný vychádzal z mylného vyhodnotenia úkonu (žiadosti sťažovateľa zo dňa 04.07.2014) podľa obsahu, odrazilo sa to aj na výške správneho poplatku, ktorý bol v dôsledku pochybenia žalovaného stanovený v sume 7-násobne vyššej ako mala byť určená.

36. V súvislosti s uvedeným poukazuje kasačný súd na právo jednotlivca na dobrú správu. Princípy dobrej verejnej správy Rada Európy presadzuje prostredníctvom dokumentov prijatých vo forme rezolúcií alebo odporúčaní Výboru ministrov a prostredníctvom judikatúry ESĽP. Účinnosť princípov dobrej správy sa zásadným spôsobom presadzuje predovšetkým prostredníctvom rozhodovacej činnosti ESĽP, avšak nepriamo, čo je dané charakterom práv a slobôd chránených Dohovorom. Právo jednotlivca na dobrú správu, podobne ako napr. právo na azyl, nepatrí medzi typické základné ľudské práva priamo uznané Dohovorom. Preto sa neaplikujú princípy dobrej správy ako také, ale všeobecné právne princípy (princíp rovnosti, viazanosti právom, proporcionality). Presadzovanie všeobecných právnych princípov v členských štátoch Rady Európy zabezpečujú najmä súdy v rámci ústavného a správneho súdnictva.

37. S nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy 01.12.2009 sa stala právne záväznou Charta. Čl. 41 Charty síce definuje právo na dobrú správu, avšak len vo vzťahu jednotlivca k orgánom a inštitúciám Únie. Podľa čl. 41 do práva na dobrú správu sa zahŕňa najmä:
a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;
b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;
c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

38. Ďalej má podľa čl. 41 ods. 3 Charty každý právo na náhradu škody spôsobenej inštitúciami alebo zamestnancami Únie pri výkone ich funkcií v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov. Odsek 4 napokon ustanovuje právo obrátiť sa na inštitúcie Únie v jednom z jazykov zmlúv a zároveň dostať odpoveď v rovnakom jazyku. Poslaním Charty je najmä zabezpečiť, aby inštitúcie EÚ rešpektovali základné práva pri príprave nových európskych právnych predpisov. Komisia nielen zaručuje, že jej návrhy sú v súlade s Chartou, ale zabezpečuje aj to, aby sa Charta dodržiavala aj vtedy, keď právne predpisy EÚ uplatňujú členské štáty.

39. Ústava Slovenskej republiky podporuje presadzovanie princípov dobrej verejnej správy (Princíp viazanosti právom, Princíp rovnosti a zákaz diskriminácie, Princíp nestrannosti a objektivity, Princíp proporcionality, Princíp právnej istoty, Princíp konania v primeranej lehote, Princíp spoluúčasti, Princíp rešpektovania súkromia, Princíp transparentnosti) aj v situácii, keď chýba ich zákonná úprava alebo táto je nedostatočná.

40. Pod vplyvom európskej súdnej judikatúry, ale aj judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky

dochádza k tomu, že sa čoraz viac v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zdôrazňuje, že Slovenská republika ako právny štát a člen Rady Európy a Európskej únie presadzuje súladnosť správania správneho orgánu so všetkými právnymi predpismi v intenciách čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj s princípmi dobrej správy. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (správneho kolégia) vyplýva, že uplatnenie princípov dobrej správy v právnej praxi znamená, že každé rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené, aby bolo transparentné a preskúmateľné.

41. V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

42. S poukazom na vyššie uvedené kasačný súd sumarizuje, že nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, že v prípade žiadosti sťažovateľa o dočasné vyradenie vozidla išlo o predĺženie lehoty na vyradenie vozidla z cestnej premávky. Skutočnosť, že zákon o cestnej premávke v čase podania žiadosti neupravoval právne následky nepodania žiadosti o zaradenie vozidla do evidencie po uplynutí doby dočasného vyradenia vozidla nemohol žalovaný vyložiť tak, že vozidlo je stále považované za dočasne vyradené a v zmysle uvedeného následne posúdiť žiadosť sťažovateľa o dočasné vyradenie vozidla ako žiadosť o predĺženie doby dočasného vyradenia vozidla z evidencie, na základe čoho žalovaný vyrubil správny poplatok v nesprávnej výške, pre nezaplatenie ktorého zastavil konanie. Nedostatky právnej úpravy v čase podanie žiadosti (04.07.2014) odstránil zákonodarca novou právnou úpravou, v ktorej vlastníkovi vozidla ukladá povinnosti súvisiace s uplynutím lehoty dočasného vyradenia vozidla z evidencie. Nakoľko nedostatky právnej úpravy nemôžu byť na ťarchu sťažovateľa ako poplatníka, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vyššie.

43. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti tak kasačný súd konštatuje, že námietky v nej obsiahnuté sú dôvodné a zároveň spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 462 ods. 1 S.s.p. napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

44. V ďalšom konaní bude krajský súd v zmysel ustanovenia § 469 S.s.p. viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí. Preto bude povinnosťou správneho súdu prvej inštancie v ďalšom konaní postupovať vo vyššie načrtnutej línii, znovu vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť.

45. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, nárok na ich náhradu priznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

46. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.